

могне плаваѣщему по море. И Богъ, кой-то падаше раба своего Григоріа въ ползѣхъ на дрѣвѣ, и приготѣваше за черковно-то ѹтѣвръжденіе, ѹкроти свирепо-то вѣланіе на вѣрѣ-тѣхъ и вѣспра вѣтровѣ-тѣхъ; тогда са ѹтиши море-то и всичкы-тѣхъ, кой-то са намѣрихъ въ корабля, като са видѣхъхъ ненедѣйно изѣавенны, и като отъ смѣрть вѣрнаты, прославихъ Христа Бога, знаѣщи, че съ призиваніе-то на негово-то свѣто имя въ Григоріевѣ-тѣхъ молехъ, море-то са ѹкроти. Осѣнь това единъ момѣкъ отъ дрѣгары-тѣхъ, съ кой-то плаѣаше, обѣчанный на 6-го, кога-то са вѣланѣваше море-то прѣѣзъ ноѣхъ-тѣхъ, съгледѣ Григоріевѣ-тѣхъ майѣхъ, блаженнаѣхъ Нонѣхъ, че ходѣше по море-то; тѣхъ подѣмѣаше корабля, и теглѣше го кѣмѣ-то съшѣхъ-тѣхъ. Слѣдѣ видѣніе-то вѣтрѣхъ-тѣхъ прѣстана, и той приказа на дрѣгары-тѣхъ си, кой-то припознахъхъ за помощника великаго Бога григоріевѣхъ, благодарихъхъ му и повѣрѣвахъхъ въ него. Корабль-тѣхъ плаѣаше вече въ тишинѣхъ и Григорій пристигѣа безѣѣдно въ Атитинѣхъ, за кое-то като са изѣвестихъхъ неговѣ-тѣхъ родители, обрадѣани, благодарахъхъ Бога, кой-